

Λάμπρος Πορφύρας - Δέηση για τὴν ψυχὴ τοῦ Παπαδιαμάντη

Χριστέ μου, δόστου τὴ χαρὰ, τὴ μόνη ποὺ μποροῦσε
νὰ σοῦ ζητήσῃ ἀπάνω ἐκεῖ νοσταλγικὰ ἢ ψυχὴ του.
κάνε τὸ θάμμα κι ἄσε τον νὰ ζήσῃ ὅπως ἐζοῦσε
σὲ μία μεριὰ πού, τάχατες, νὰ μοιάζῃ τὸ νησί του.
Νᾶναι τὰ βράχια στὸ γκρεμὸ βαθιὰ κουφालιασμένα,
νᾶχη σωριάσει ἢ θάλασσα στὴν ἀμμουδιὰ τὰ φύκια,
κι ἀράδα-ἀράδα στὸ γιालὸ δεμένα, ἀποσταμένα,
νὰ σιγοτριίζουν τὰ φτωχὰ σκιαθίτικα καϊκία.
Νᾶναι οἱ νησιώτισσες οἱ γριές, κ' οἱ νιές, οἱ πεθαμένες
αὐτὲς ποὺ τὶς θλιμμένες τους μᾶς ἔλεγε ἱστορίες -
νὰ γνέθουν τὸ λινάρι οἱ γριές στὴν πόρτα καθισμένες,
καὶ δίπλα στὰ παράθυρα ν' ἀνθίζουν οἱ γαζίες.
Κ' ὕστερα ἀκόμα νᾶναι ἐλιές, καὶ νᾶναι κυπαρίσσια,
σκυμμένα νᾶναι καὶ τὸ φῶς τ' ἀχνὸ νὰ προσκυνᾶνε,
νὰ τότε περιμένουνε στὸν κάμπο τὰ ξωκκλήσια
Καὶ τὴν καμπάνα τους μακρὰ οἱ ἀγγέλοι νὰ χτυπᾶνε.
Δόστου, Χριστέ μου, τὴ στερνὴ χαρὰ νὰ ἰδῇ καὶ πάλι
τὴ γνώριμή του τὴ ζωὴ κοντὰ στ' ἀκροθαλάσσι!
Ἄχ, ἔτσι ἀθῶα, κ' ἔτσι ἀπλὰ κι ἀγνὰ τὴν εἶχε ψάλει,
ποὺ τῆς ἀξίζει ἐκεῖ ψηλὰ μαζὶ μ' αὐτὸν ν' ἀγιάσει.